

Jan en Wies van der Meulen moeten het noodgedwongen rustiger aan doen qua vrijwilligerswerk in de kerk. FOTO: MARCHJE ANDRINGA

Altijd in touw voor de VEG, maar nu toch steeds wat minder

Toen Jan en Wies in 1970 aantraden als kostersechtpaar van het kerkgebouw aan het Molenpad waren er 525 leden. Dat is inmiddels afgenomen tot 125 en niet iedereen daarvan komt op zondag in de kerk. „Er is praktisch geen aanwas meer, net als bij veel andere kerken”, vertelt Wies (83). „Maar afgelopen zondag deden nog twee mensen belijdenis, daar zijn we heel blij mee.”

Jan (88) komt binnen in het appartement in Nijlân. Hij is naar de biljartclub geweest. „Eén keer gewonnen en één keer verloren. Tevreden dus.”

Voor de coronalockdowns was het drukker in de zondagse diensten. „Een aantal leden van middelbare leeftijd komt nu niet meer zo vaak”, zegt Wies. „Dat wil niet zeggen dat ze niet gelovig zijn, hoor. Dat zou ik nooit zeggen! Je hoeft van mij niet per se naar de gemeente te gaan die je van jongs af aan gewend was. De oecumene staat bij mij bovenaan. Je geloof kun je op vele manieren handen en voeten geven. Binnen de kerk, o ja, zeer zeker, maar de wereld mag ook zien dat je in woord en daad belijdt een kind van God te zijn.” Maar velen komen ook niet meer in een andere kerk; ze kijken naar livestreams van diensten op de computer. Dat is ook een zegen hoor, dat dat dat kan, vindt Jan. „Elke kerkdienst is belangrijk, of je nu in een kerk zit of dat-ie uitgezonden wordt. Maar het is gewoon mooi om écht mee te maken. Toen ik in het ziekenhuis lag – in februari – stond dat noodgedwongen op een laag pitje maar konden we toch naar de livestream kijken.” „In de kerk voel je meer de gemeen-

schap met elkaar”, vindt Wies. „Je wordt bij de deur welkom geheten en je ontmoet elkaar. Het gaat om de ‘gemeenschap der heiligen’. Je voelt gewoon de gewijde sfeer. Dat heb je niet als je naar dat kastje zit te kijken – tenminste: zo ervaren wij dat.”

Haal-en-brengservice

Daarom moet iedereen die wil in elk geval de mogelijkheid krijgen om naar de kerk te komen. Ook als je slecht ter been bent of om een andere reden niet zelf in staat bent om de deur uit te gaan. Daarom heeft ook deze kerk een haal-en-brengservice. Vele jaren coördineerde Wies een deel van dat ‘taxiwerk’. En reed Jan als chauffeur. „Wij hebben meegemaakt dat de wijk Bilgaard in opbouw was, en later Camminghaburen. Daar woonden gemeenteleden die vervoer nodig hadden. Ik deed Bilgaard en het centrum en regelde voor vier mensen vervoer. Daar waren zes chauffeurs

voor. Ieder was dus eens in de zes weken aan de beurt. Daar maakte ik een rooster voor.”

Zo was er ook een taxi-pooltje in Goutum, en in Westeinde en ook een in het oostelijk deel van de stad. Het was een heel geregeld. Tegenwoordig zijn er veel minder mensen die gehaald en gebracht moeten worden. Niet alleen omdat de gemeente geslonken is. „Steeds meer mensen kregen een eigen auto. Wij rijden nu ook allebei nog bijvoorbeeld. Maar tot vorig jaar had ik nog een groepje van vier. Van hen zijn er twee overleden. Maar als het nodig is wordt iemand gehaald en gebracht. Een gemeentelid dat altijd klaar staat voor iedereen zegt altijd: zolang mijn auto nog geen vierkante wielen heeft, kan ik rijden.”

Jan en Wies nemen nog iedere zondag een buurvrouw uit de flat mee. „Er zijn ook twee gemeenteleden die bij elkaar wonen in een flat in Aldlân; die rege-

len het meestal ook onderling.”

Jan: „De ouderenmiddagen worden ook vaak zo geregeld. Daar is geen coördinatie meer voor. Donderdag is bijvoorbeeld een vrouwenmiddag. De ene meneer brengt ze en ik haal ze op. Dat hebben we onderling afgesproken.”

Wies: „Als je het zelf regelt, hoef je ook niet af te bellen als je niet kunt. Vroeger gebeurde het weleens dat je bij iemand voor de deur stond op zondagochtend, die zei: ik ga vandaag niet naar de kerk. Dat is sneu en daardoor zijn er wel rijders afgehaakt.”

Niet zonder vrijwilligers

Een kerkgemeenschap houdt je zonder vrijwilligers niet overeind, weet het echtpaar. Jan was decennia als koster in loondienst bij de kerk en Wies stond hem als vrijwilliger bij. „Ik deed niet alleen het autorijden”, vertelt ze. „Ik was altijd in touw. We hebben genoeg voetstappen liggen daar en het werk liep ons ook weleens over de hoge schoenen. Nog altijd zijn heel veel mensen voor de kerk actief. De dominee heeft maar een aanstelling van twintig uur in de week. Elke week op dinsdag wordt het gebouw schoongemaakt door vrijwilligers, en er zijn allerlei hand-en-spandiensten die zij ook nog doen, zoals de catering. Allemaal werkende mensen hè, die hun hobby’s ook nog hebben en dan ook nog een hoop voor de kerk erbij doen. Ik was tot vorig jaar ook nog met van alles bezig, maar sinds ik een herseninfarct heb gehad, kan ik niet meer zoveel aan. We zijn wat aan het afbouwen qua activiteiten. We zijn beiden niet meer zo heel kwiek.”

Jan: „Op een gegeven moment is het tijd dat de jongere garde het overneemt.”

POTRET

WYBE FRAANJE

Nu hun gezondheid het minder goed toelaat, doen Jan en Wies van der Meulen noodgedwongen minder vrijwilligerswerk in de Vrije Evangelische Gemeente in Leeuwarden. Vroeger coördineerden ze altijd een deel van het ‘taxiwerk’. Nu nemen ze nog altijd hun buurvrouw mee op zondag.